

niet vergooien." "Hoe denk jij over in dienst gaan?" "Je denkt toch niet dat ik me kapot laat schieten!" Over verdrietige gevoelens wil hij het eerst niet hebben. Vooruit, een klein voorbeeldje dan. De laatste keer dat hij van school wegliep en niet meer terug wilde. Hij was zo boos op een leraar die hem beschuldigde van iets dat hij niet had gedaan, dat hij opstapte. "Ik dacht, laat die eikel kapot gaan. Ik wou alles kapot schoppen. Het maakte me niet meer uit, ik had ze terug willen pakken omdat ze mij kwaad hebben gedaan. Maar ik durf nooit iets terug te doen want dan zeggen ze dat ik het gedaan heb." Verdrietig van binnen, boos van buiten. En bijna niemand die de binnenkant van Ferry ziet.

Time keeps on ticking

Bij de volgende afspraak heeft Ferry de beloofde cd meegenomen. Hij vertelt dat hij nog steeds van school af is en een baantje heeft gevonden. Terwijl ik me afvraag of hij als dertienjarige niet verplicht naar school moet, vertelt hij enthousiast over timmerwerkzaamheden. "Ik mag de hele dag met een koptelefoon op speakers schieten met een pistool. Er wordt met lucht geschoten. Vet, man! De hele dag keiharde muziek op en maar schieten." Een geluk dat mijn naaste burenhonderden meters verderop wonen, want als de cd begint, dreun ik bijna de kamer uit. Ramen trillen in hun sponningen, de vloer dreunt mee, mijn lichaam ook. Ik slik, dat is heftig! Het vertrek vult zich met een luid monotoon bam! bam! bam! Ferry glundert van oor tot oor en schreeuwt: "keivet!" Na een minuut of vijf roept ik hem toe: "wat hoor je nou in die muziek?"

Plotseling zet hij de cd-speler af. "Goh, daar heb ik nog nooit over nagedacht."

Samen luisteren we opnieuw, het volume aangepast zodat we elkaar nog kunnen verstaan. Ik hoor slechts een hoop ondefinieerbare instrumenten door elkaar, hard gedreun en af en toe een man die iets onverstaanbaars roept in het Engels. Ferry beweegt en schokt zijn lichaam op de maat van

het gedreun en schreeuwt: "boem, boem, boem, een hele serie V-1's of V-2's, boem, en nou hoor ik iemand gillen. Iemand gilt: au-au-au! Boem, boem, een formatie vliegende bommenwerpers, nou hoor ik een klok.... Iemand zingt *Time keeps on ticking*." Dat laatste wordt inderdaad gezongen, wat heet, gekrijst is een beter woord. De rest is aan de gang in Ferry's hoofd. Ik zet het geluid zachter en blijf doorvragen wat hij hoort, voelt, ziet, denkt, weet... dankzij deze 'supergave' auditieve inductie ervaart Ferry een vorig leven in Duitsland, aan het einde van de tweede wereldoorlog.

Duizend bommen

Ferry vertelt dat hij een Duitse jongen is van 16 of 17 jaar. "We zijn begonnen met die rotoorlog maar ik weet niet eens waar het precies over gaat." Hij zat op kantoor en had net zijn eerste baantje als bediende. "Ik heb schijt aan die oorlog." In eerste instantie heeft hij niets te maken met oorlog voeren of militaire dienstplicht. Hij is te jong en heeft bovendien een lichamelijke handicap. "Slim van me, om een blind oog te hebben." Maar bij een ineens stortend Derde Rijk moet iedere bruikbare jongen meevechten aan het front. "Ik weet niet eens waar ik ben, je hoort overal die laarzen, ik moet meevechten, iedereen neerschieten, ik moet mee met iets waar ik geen zin in heb." De kogels vliegen om zijn oren. Hij houdt zich staande doordat hij zichzelf wijsmaakt: "het maakt me niets uit om bij de vijand te sterven. Het doet me niks. Ik bang, nee hoor!"

Hij weet niet waar hij zich precies bevindt. Is het